

Z obsahu:

- Str. 2: *Třicet let bojů o sociální spravedlnost KSCM*
- Str. 3: *Květen 2020 - 75. výročí osvobození od fašismu*
- Str. 4: *Skutečná solidarita
Prohlášení vedení KSCM
k odstranění sochy
maršála Koněva*

Vážené soudružky, vážení soudruzi, drazí spoluobčané,

blíží se květen a současně pro nás všechny oslava svátku práce, který nám tak trochu zhatila virová pandemie. Nevíme, kde se vzala, a proto by bylo dobré, kdyby rychle odešla.

Letošní oslava svátku práce bude netradiční, ale každý z nás ví, proč tento 1. máj vznikl. Jen pro ty, co to vědět nechtějí, není to výmysl komunistů. V této době si mnoho z nás uvědomí jak je složité být bez práce.

V květnu si také připomínáme 75. výročí ukončení 2. světové války. Poslední výstřel byl skutečně na Příbramsku v obci Slivice u Milína. Po našem okrese je mnoho pomníčků sovětských vojáků, kteří položili svůj život za náš, abychom, my mohli žít! Jako poděkování pokládáme každý rok květiny k těmto pomníčkům a nikdy nezapomeneme!

Vážený a milí, přeji nám všem pevné zdraví, hlavně napanikařit a žít tak, jak jsme zvyklí. Tato doba ukázala, že to není s námi tak špatné, že když o něco vážného jde, tak si umíme pomoci.

Věra Kroftová

Májové oslavy a jejich historie

1. máj vždy byl a zůstává svátkem především levicových občanů, dnem, kdy levice jasně a silně vyjadřuje svůj názor. Není proto náhodou, že v současné České republice, je to právě KSCM, která organizuje prvomájová setkání, a vyjadřuje svou ochotu a připravenost spolupracovat se všemi, kdo považují ideu sociálně spravedlivé společnosti za základní pro budování státu. Nesmíme zapomenout na to, že 1. máj můžeme v České republice, slavit také díky všem sovětským a spojeneckým armádám, které nás osvobodily z děsivé nacistické okupace.

1. května ve světě připomínáme to, co pro nás v minulosti znělo jako samozřejmost, tedy právo na práci, konanou po dobu 8 hodin denně a tedy to, co v dnešním globalizovaném kapitalistickém světě rezonuje stále častěji.

V polovině 80. let 19. století se v americkém průmyslovém Chicagu, začali bouřit zaměstnanci za spravedlivější pracovní podmínky. Na důkaz nespokojenosti 1. května 1886 proběhla pod vedením odborů a anarchistů celodenní stávka vyhlášená anarchistickým deníkem The Alarm. Celkově stávkovalo na 300 000 dělníků. 3. května 1886 protesty vyvrcholily na shromáždění, při kterém došlo ke střetu demonstrantů s pořádkovými silami a při kterém přišlo o život několik stávkujících v důsledku policejní palby. O den později zemřelo několik protestujících při demonstraci při výbuchu bomby, z jehož odpálení bylo následně ve vykonstruovaném procesu obviněno a následně odsouzeno k smrti několik anarchistů. V mezinárodním kontextu se 1. květen slaví jako Svátek práce od roku 1890 po té, co jej o rok dříve na návrh francouzských socialistů přijala II. internacionála a co si jej ještě o rok dříve začali připomínat v samotných Spojených státech amerických.

Po druhé světové válce se oslava svátku práce stala možná trochu vzdálená svému původnímu odkazu, neboť práce se u nás stala „samozřejmou“ součástí života.

Svátek se tak stal oslavou pracujících, kteří si v té době vydobyli takové pracovní a životní podmínky, o kterých se v dřívějších dobách většině pracujících mohlo jen zdát. Každý, kdo chtěl pracovat, práci dostal. Zapomnělo se na to, že v dobách dřívějších museli lidé za práci bojovat, což mnozí po roce 1989 velmi tvrdě pocítili.

Nové kapitalistické zřízení u nás, kromě nezaměstnanosti, přineslo po roce 1989 skutečně spoustu „výdobytků“, o kterých jsme do té doby neměli ani tušení, nebo jsme je znali pouze ze zpráv televizních novin, informujících o radostech a starostech západního světa. Pravděpodobně minimálně středoevropským unikátem pak byla nepochybně nechvalně známá privatizace, prostřednictvím které, byl mnohdy rozdán a rozkraden majetek, který byl dříve poctivě spravován. Když se dnes podíváme na těch pár podniků, jež zůstaly ve vlastnictví státu a jsou s péčí řádného hospodáře spravovány, generují nemalý zisk, který je následně začleňován do státního rozpočtu. Kdyby alespoň část těchto zprivatizovaných podniků, minimálně v rovině dobývání a dodávek strategických surovin zůstala ve státním vlastnictví, nemuseli jsme dnes řešit nelichotivý stav schodků státního rozpočtu a státního dluhu. Další prostředky, které reálně státu chybí, odtečou na základě vyplácení dividend společnostmi, které v ČR působí do zahraničí. Zahraniční kapitál Českou republiku ovládl. Aby se kruh takzvané uzavřel, nesmíme zapomenout na zadlužování samotných domácností. Lidé si peníze půjčují na bydlení, na automobily, ale také velmi nešťastně, v důsledku své tíživé osobní situace, na svou vlastní spotřebu. Často se pak dostanou do stavu, kdy nejsou schopni dluh splácet a v lepším případě vyhlásí osobní bankrot. V horším případě si pak půjčují od nebankovních společností za lichvářské úroky. Roste počet exekucí, lidem je pak zabavován osobní majetek, mzda a kolikrát i střecha nad hlavou. Z lidí se stávají bezdomovci a končí na samotném dně, ze kterého je velmi složitá cesta zpět.

Třicet let bojů o sociální spravedlnost KSČM

Třicet let obnáší jeden a půl generačního intervalu. A je to právě třicet let, co vznikla Komunistická strana Čech a Moravy, jedna z významných levicových stran dnešní politické scény v České republice. Její založení bylo dalším výrazným a neopominutelným milníkem v cestě komunistické levice na území České republiky. Mělo a stále má svůj velký význam i pro světové dělnické, levicové komunistické hnutí. Tehdy, čtyři měsíce po listopadových událostech, v nichž zcela zkolabovalo vedení KSČ, čtvrt roku po jejím Mimořádném (prosincovém vánočním) sjezdu. Tímto sjezdem, kterým vrcholil rozvrat v dosud vedoucí politické straně, poté, co „červené knížky“ odhodili kariéristé a malověrní. Možná se pro někoho hodí dodat, a pro někoho ne, že se Achillovou patou již tehdy ukázala práce strany v odborech, tehdejší ROH. Přední odboroví funkcionáři jako jedni z prvních odhazovali stranické knížky, provolávali, hlesla o komunistickém útlaku, žvanili o západní výrobní demokracii, postavili se do čela mnohých organizovaných protestů, mluvili z tribun na Letné a leckde jinde. Hlavně věrně plnili úkol jim uložený zcela zásadní, zorganizovat masové stávky a rozbít dosud jednotné odborové hnutí, tehdejší ROH. Jsem přesvědčen, že se s tím polistopadové komunistické hnutí nikdy zcela nevyrovnalo, včetně KSČM. Nevyrovnaly se s tím zcela ani ostatní levicové strany, které se buď přetransformovaly, či nově vznikly v polistopadovém Československu a později České republice. Místo úsilí podpory skutečně levicových odborů pod objektivními i subjektivními událostmi spíše vlažně případ od případu podporují Evropskou odborovou konfederaci, jím obdobné centrály a přistupují vlastně na jejich hru budování kapitalismu s lidskou tváří, představovaný nejvíce trvalým sociálním smírem, prosazovaným od šedesátých let socialistickým hnutím. Všechny hospodářské krize po roce 1989, které ve větším či menším rozsahu zasáhly Československo a později Českou a Slovenskou republiku i svět, přinesly hluboké politickoekonomické, změny, otřesy spojené s transformací vlastnických vztah. To přineslo, poznání reálné fungujícího kapitalismu se sociálním poučením. Ne vždy tento stav věci dokázalo levicové hnutí, politické levicové strany ani ty komunistické správně analyzovat a vyvodit objektivní východiska v jejich politice a působení na veřejnosti.

Vrátím se však ke vzniku KSČM. Stoupenci socialismu a ideálů, myšlenek dělnického a komunistického hnutí se pod děním událostí rozhodli založit novou radikálně levicovou stranu. Nejtouto cestou, pro kterou se rozhodla KSČM, se odhodlala část KSS včele s P. Veisem, zřejmě pod dojmem jiných postkomunistických stran.

Založení KSČM v tehdejší Československé federativní republice, byl nejen odraz politické reality, ale měla to být i zároveň nenaplněná reakce na skutečnost. Od roku 1944 zde totiž existovala KSS jako organizační součást KSČ. Mělo to být i dvacet let nenaplněné protiváhy KSS partnerskou organizací po federalizaci Československa. KSS si však po roce 1989 prodělávala zcela jinou transformační cestu, byť obě strany tvořily volnou politickou federaci, která přes mnoho složitostí vydržela do samého rozpadu Česko Slovenské federativní republiky.

Vrátím se však k březnovým událostem roku 1990. Tou novou stranou, navazující na vše pokrokové z dělnic-

kého a komunistického hnutí se stala KSČM. Ta zároveň nabídla všem těm, kteří věřili ve společnost rovnosti, alternativu, aby společně s ní, usilovali za uskutečnění vize, za níž od Velké francouzské revoluce umíraly či trpěly masy dělníků a všech, kteří toužili po odstranění vykořisťování člověka člověkem. Myslím si, že to je základní úkol, jehož naplnění je zásadní výzvou i cílem pro všechny dnešní komunisty. A to bez ohledu na to, v jaké funkci nebo postavení se nachází. Rovněž jsem přesvědčen, že to je úkol všech ostatních politických hnutí i stran, společenských hnutí, spolků, mládežnických organizací a všech ostatních hlásících se k levicovým národním a vlasteneckým myšlenkám.

Dnes, tedy třicet let od založení Komunistické strany Čech a Moravy, můžeme rekapitulovat. Máme na to plné právo. Podařilo se KSČM skutečně naplnit představy, které si dala na začátku svého vzniku? Myslím, že můžeme zodpovědně odpovědět, že od programu, který tehdy byl přijat a pak konkretizován na následných sjezdech, se strana neodchýlila a nikdy se nevzdala svého základního cíle. Tedy vybudování skutečné společnosti odstraňující ekonomickou a sociální nerovnost, společnosti spravedlivé, společnosti socialistické.

Často se musela KSČM potýkat s řízeným i živelným antikomunismem, pomluvami, zneužíváním mainstreamových sdělovacích prostředků, pokusy znemožnit její činnost, persekucemi, jak funkcionářů, tak řadových členů. Přesto se dokázala prosadit. To zvláště dnes budí zcela novou vlnu agresivního, ničeho se neštítícího antikomunismu. Nesmíme mu podlehnout! To znamená neučinit z něj za žádnou cenu naše ústřední téma. Odsunout je, jinak bychom se dopustili vážné chyby. Podstatné pro nás musí být vše ostatní, co skutečně trápí dnešní společnost a zajímá naše spoluobčany.

Jistě, ne vše se podařilo. Ne vždy jsme využili všech svých možností. Ne vždy volili nejsprávnější cestu. Ale ani klasikové, na něž se část našich soupeřů ráda odvolává, si dovolím připomenout, že i oni hledali tu nejsprávnější cestu k dosažení svého cíle. Ne vždy se jim to dařilo. Navíc se nemuseli vypořádávat s otázkou porážky celé soustavy států rozhodnutých jít směrem od kapitalismu k budování společnosti lidově demokratické a posléze socialistické. Řada úspěšných ale i neúspěšných pokusů o nalezení nejvhodnějších cest se projevila i v poklesu volebních preferencí v posledních několika letech. Je to pro nás poučení, ale nikoli prohra. To je myslím nutné mít na zřeteli. Být sebekritičtí, ale nepodléhat apatii, ani vnitřní řevnivosti. To by nebyl správný komunistický přístup. A není třeba zastírat, že se věnujeme i analýzám dnešní společnosti. Dělalí to i jiné socialisticky nakloněné strany, či spolky a subjekty. Zatím bez zásadního výsledku. Podstatná je analýza současného vývojového stádia kapitalismu v naší zemi, EU a světě. Analýz bylo vytvořeno poměrně velké množství, většinou však pomíjí podstatu problému. Věnují se buď problémům lidského utrpení a chudoby, nebo postavení velkých nadnárodních kapitálových korporací. To je rozhodující téma pro levice, chce-li řešit důsledky dnešní epidemiologické nákazy a následující hospodářské krize se sociálními problémy. Kapitalismus toto nezvládne.

*Stanislav Grospič, předseda správní rady
Institutu České levice*

(zkráceno)

Květen 2020 - 75. výročí osvobození od fašismu

Výročí osvobození od fašismu jsme si připomínali vždy 9. května. Nástupem nových historiků byl tento den přesunut na 8. května. Ať 8. nebo 9. května neskončila 2. světová válka a v řadě měst a obcí pokračovaly další boje a přestřelky. Na území našeho příbramského okresu to byla dvě místa, kde došlo ke střetům s nacisty a přišli o život další občané okresu.

Březnice 10. května 1945

Na konci 2. světové války v Evropě, po podepsání německé kapitulace 8. 5. 1945, směřovala dne 10. 5. 1945 od Tochovic směrem k Blatné do amerického zajetí jedna z četných kolon příslušníků hitlerovské branné moci, mezi kterými byly i jednotky SS. Před Březnicí narazilo toto nepřátelské vojenské uskupení na zátarasu zbudované členy domácího hnutí odporu. Tato skutečnost vyvolala u hitlerovců touhu po pomstě. Po odstranění zátarasů vnikli nepřátelští vojáci do nejbližších domů a bezohledně postříleli 13 místních občanů (v některých materiálech je uvedeno 14 obětí). Mezi zabitými byla i žena v 8. měsíci těhotenství Marie Švankvamajerová, která krátce před tím přijela z Prahy po vypuknutí Květnového povstání ke svým příbuzným do rodné Březnice porodit. Další obětí usmrčenou dne 10. 5. 1945 příslušníky hitlerovské branné moci byl účetní Bedřich Klikar, rodák z Police nad Metují, žijící v době okupace v Březnici. Zde byl činný v ilegální protinacistické odbojové organizaci NIVA, která byla napojena na obdobnou organizaci ve Strakonících. V době Květnového povstání roku 1945 byl členem místní revoluční gardy a údajně se snažil vyjednávat s příslušníky hitlerovské branné moci, kteří terorizovali místní civilní obyvatelstvo v souvislosti se zátarasem zbudovaným na příjezdové komunikaci do Březnice. Během tohoto vyjednávání byl nakonec i on nepřátelskými vojáky zastřelen.

Ve čtvrtek 10. 5. 1945 byli usmrceni příslušníky hitlerovské branné moci tito občané Březnice a okolí: poklasný František Kocík, narozen 6. 1. 1906 v Březnici, syn rolníka Jan Vojáček, narozen 23. 6. 1913 v Březnici, kočí Josef Růžička, narozen 19. 8. 1893 v Bohosticích, mládek Karel Konvalinka, narozen 3. 10. 1924 v Hořejanech, strojník Josef Volf, narozen 4. 3. 1921 v Březnici, kočí Josef Štefan, narozen 5. 7. 1915 ve Zduchovicích, syn rolníka Stanislav Kyselák, narozen 28. 5. 1926 v Němčicích, poštovní podúředník Josef Vlas, narozen 1. 3. 1887 v Tochovicích, účetní Bedřich Klikar, narozen 19. 7. 1907 v Polici nad Metují, dělník Alois Máša, narozen 3. 5. 1886 v Nestrašovicích, holič Václav Cvrk, narozen 7. 8. 1920 v Březnici, manželka obchodníka Marie Švankvamajerová, rozená Hybrantová, narozena 4. 9. 1915 v Březnici.

Na smutečním oznámení vydaném Národním výborem v Březnici v květnu 1945 je uveden mezi oběťmi nacistického řádění dne 10. 5. 1945 také kovář Jan Chroust, narozen 30. 1. 1919 v Badenu u Vídně. Náhrobek připomínající tuto oběť se na březnickém hřbitově nenachází.

V seznamu obětí tohoto smutečního oznámení naopak není uveden Jan Šilhavý, narozen 8. 8. 1900. Jeho jméno je však prezentováno na jednom z náhrobků březnického hřbitova.

Milín, okolní obce, Slivice

Tragické krveprolití na konci války a vlastně v době, kdy Evropa již oslavovala mír, nastalo poté, co do prostoru Slivice - Milín - Březnice - Čimelice postoupila nepřátelská vojska odmítající složit zbraně a usilující za každou cenu proniknout před blížící se Rudou armádou do americké zóny, což bylo v rozporu s právě vyhlášenou německou kapitulací. Situace v okolí Milína se zásadně zdramatizovala po 8. 5. 1945.

I zde probíhaly střety a boje s nacistickými jednotkami. Dne 9. 5. 1945 byl dán příkaz jednotkám hitlerovské armády v oblasti Slivice a Milína vytvořit narychlo tři obranná pásma. Proti tomuto opěrnému bodu vyrazili z Příbrami dne 11. 5. 1945 partyzáni ze skupiny Smrt fašismu a členové revoluční gardy pod vedením sovětského parašutisty npor. Michaila Stěpanoviče Marčěnka. V okamžiku, kdy se dostali tito bojovníci do palebného pásma německých zbraní, stali se snadnými terčí protivníka. Padlo zde 17 partyzánů: Fürst Miloslav Březové Hory, Hlaváč Josef Příbram, Krejčí František Příbram, Malý Miroslav Příbram, Molcar Josef Příbram, Oktábec Josef Příbram, Paul Josef Příbram, Pešice Antonín Příbram, Lojín Bohumil Buková, Maršík Karel Žežice, Přibyl Karel Příbram, Starý Miloslav Praha, Soukup František Zvěstov, Biderman Miroslav, Bočko Vasil, Jakubčo Jan, Majer František.

V osadě Buk byli další oběti z řad civilistů. 10. 5. 1945 byl zastřelen Václav Šplíchal, 11. 5. 1945 byli umučeni Richard Štěpán, otec a jeho synové Jiří a Vladimír z Buku, Václav Zelenka z Paliva byl 11. 5. 1945 usmrčen 17 bodnými ranami bajonetem příslušníky SS. Bylo mu téměř 70 let.

Teprve úder sovětských vojsk 11. května 1945 v odpoledních a nočních hodinách znamenal definitivní konec bojů. Asi ve 3 hodiny ráno 12. května utichla u Slivice střelba, hitlerovci opustili své pozice a vzdali se Sovětům.

Historická fakta byla převzata z knihy Pomníky a památníky světových válek na Příbramsku, autoři Václav Trantina a Josef Velfl, vydal v roce 2017 Státní okresní archiv Příbram, Hornické muzeum Příbram a Městské muzeum Sedlčany.

*Vlasta Forejtová
oblastní výbor ČSBS Příbram*

**Všem jubilantům, kteří v květnu oslaví své životní jubileum,
děkujeme za jejich práci pro stranu
a do dalších let přejeme pevné zdraví, štěstí, spokojenost
a pohodu v osobním životě.**

Skutečná solidarita

Česká republika na žádost Francie přijímá šest pacientů s koronavirem. Pacienti budou umístěni ve specializované nemocnici v Brně a připojeni na plicní ventilaci. Ve věci se strhla vášnivá debata nejen na sociálních sítích. Já osobně tento krok naší vlády vítám. Takhle nějak si představuji spolupráci v rámci Evropy, nikoliv zákazy a příkazy ze strany představitelů složek EU. Pomáhá Rusko a konkrétně Francii i Německo. Proto jsem rád, že nejen Francii pomáháme i my. Až pomine Koronavirus začne boj o přerozdělování tzv. uprchlíků. Těch, kteří jsou takovými chudáky, že násilně, například s podporou turecké armády, útočí na řecké pohraničníky a násilím se snaží dobýt Evropu. Tehdy se naše solidarita bude hodit a jistě bude jedním z argumentů proti násilnému umístění těchto násilníků v naší zemi. Další Mnichov opravdu nechceme.

Ale ještě ke koronaviru. Dědictví socialismu se zřejmě projevuje i třicet let od falešných revolucí konce roku 1989. Díky povinnosti očkování proti TBC jsou na tom země bývalého východního bloku lépe než tzv. vyspělý západ. Projevuje se to i Ně-

mecku, kde je rozdíl zhruba třiceti procentní ve prospěch území bývalé NDR. Předpokládám, že o tom natočí Česká televize další temnou reportáž o tomto dosud nepoznaném zločinu komunismu.

Západ se naproti tomu víc jak 75 let od konce druhé světové války vydal cestou nacistického Německa a řada západních zemí odpojuje starší lidi a vůbec všechny, o kterých se předpokládá, že to nezvládnou a dávají přednost nadějnějším případům. Někde jako třeba v Nizozemsku takovým lidem volají, aby šli dobrovolně domů umřít. Větší zruďnost si neumím představit. Je to cesta zemí, které díky kapitalismu přeměnily lidský život pouze za položku v rozpočtu kapitálu. Vždyť v nacistickém Německu také existoval vládní program pro postižené a jinak nepotřebné lidi. To díky socialismu máme dosud přes všechny redukce zachovanou síť zdravotnictví a byly i záložní nikdy neotevřené nemocnice, bohužel většina byla po hadrové revoluci zlikvidována.

Proto taková nenávisť vůči socialismu a komunismu projevující se i zbabělostí vůči soše maršála Koněva v Dejvicích v Praze.

Mgr. Zdeněk Milata, zastupitel Středočeského kraje

Prohlášení Světové rady míru k zničení pomníku maršála Koněva v Praze

Světová rada míru co nejrozhodněji odsuzuje hanebné zničení pomníku maršála Sovětského svazu Ivana Stěpanoviče Koněva, velitele Rudé armády, jež před 75. lety osvobodila Prahu a přinesla mír. Tato ostudná akce uskutečněná vedením Městské části Praha 6 je aktem pomsty a antikomunismu, přičemž jde o jeden z dalších pokusů o vymazání historické paměti a přepisování dějin.

Je třeba zdůraznit, že tento čin byl proveden v době koronavirové pandemie, kdy bylo lidem nařízeno zůstat doma - fakt, jež byl využit k zabránění masových demonstrací u památníku. Tento zbabělý čin nebude tolerován mírumilovnými lidmi a antifašisty v Praze ani v celé České republice. Stejně tak antiimperialistické mírové síly ve světě nebudou tolerovat takovéto akce, jež zásadně odmítají.

Falšování dějin a faktů nesmí převládnout! Světová rada míru proto také vyjadřuje svou solidaritu a podporu Českému mírovému hnutí.

Sekretariát Světové rady míru

Prohlášení vedení KSČM k odstranění sochy maršála Koněva

Komunistická strana Čech a Moravy ostře protestuje proti rozhodnutí Městské části Prahy 6 a Magistrátu hlavního města Prahy o odstranění sochy maršála Ivana Stěpanoviče Koněva, který velel vojskům Rudé armády, jež přispěchala na pomoc povstalé Praze a přinesla jí konečné osvobození. Vládnoucí elity Prahy složené z Pirátů, TOP 09, KDU-ČSL, ODS a dalších pravicových subjektů nemají žádnou úctu k vlastním dějinám, ani k našim osvoboditelům.

Je neakceptovatelné, že takovým veřejným funkcionalářům nic neříká ani mezinárodní právo a ani závazky mezi Českou republikou a Ruskou federativní republikou o válečných hrobech. Za nepodstatný považují souhlas Vlády České republiky či alespoň Ministerstva obrany.

Brutální a amorální čin Městské části Prahy 6, Magistrátu hlavního města Prahy: Pirátů, ODS, TOP 09 a KDU-ČSL nesmí nikoho nechat na pochybách, že jejich sympatie opravdu nepatří našim osvoboditelům, ale těm, kteří nám přinesli nacistickou porobu a okupaci s více než 365 tisíci mrtvými spoluobčany. Veřejnost vidí, jak lživé a nemorální jsou jejich politické cíle. Československo a Česká republika ale nebude nástupním prostorem pro přepsání dějin II. světové války, rehabilitaci Sudetoněmeckého landsmanšaftu a německého fašismu.

KSČM vyzývá občany, kteří nesouhlasí s odstraněním památníku maršála Ivana Stěpanoviče Ko-

něva a ctí úlohu všech armád našich spojenců při osvobozování Československa, včetně rozhodující úlohy Rudé armády, aby na protest proti přepisování dějin nosili proti nákaze červené roušky místo bílých.

Skutečnost, že k tomuto kroku bylo přistoupeno v předvečer 75. výročí ukončení II. světové války, výročí porážky nacistického Německa a výročí osvobození Prahy a Československa, symbolizuje pohrdání našimi osvoboditeli, mezi něž největší měrou, s více jak 140 tisíci položených životů, patřili vojáci Rudé armády Svazu sovětských socialistických republik, vedle vojáků dalších spojenců a národního vlasteneckého odboje. Krok Městské části Prahy 6 je plivnutím do tváře všem, kdo položili své životy za naši dnešní svobodu.

Hnutí ANO tomu bezmocně přihlíží. Vyzýváme vládu ČR, aby bez jakéhokoliv odkladu zjednala nápravu a návrat pomníku maršála Koněva.

Vojtěch Filip
Stanislav Grospič
Petr Šimůnek
Kateřina Konečná
Václav Ort
Pavel Kováčik
Marie Pěničková
Helena Vrzalová